

fundet uforholdsmæssige Udgifter, uden at det dog lykkes igennem de paagældende Foranstaltninger at skaffe Arbejde til en stor Mængde Arbejdere. Men jeg henstiller, at man snarest muligt optager til alvorlig Overvejelse, om man ikke i den Tid, vi gaar i Møde, og i hvilken Arbejdsløsheden utvivlsomt vil stige meget stærkt — man kan jo praktisk talt ikke tale med en eneste Erhvervsleder, uden at han mener, at man i det paagældende Fag i alt Fald staar overfor betydelige Indskrænkninger —, kan se bort fra gamle Doktriner og tage de enkelte Virksomheder op til Undersøgelse. Der maa skaffes Klarhed over, om den Støtte, der maa ydes dem, er saa stor, at man ikke kan gaa med dertil, eller om det muligvis ikke i hvert Fald vil være billigere at yde den, end at understøtte de paagældende Arbejdere, enten ved at iværksætte Arbejder paa kunstig Vis eller ved Tilskud. Det er mit Haab, at Partiet Venstre, som jo i denne Retning har en vis Omvendelse behov, vil kunne foretage denne Omvendelse — om man vil kalde det Toldbeskyttelse eller ikke, er for mig ingenlunde Hovedsagen.

Under Finanslovsforslagets Behandling sagde den ærede Ordfører for det radikale Parti, Hr. Rode, flere Gange, at han erkendte, at i den ganske unormale Situation, hvori vi lever, kunde der være Grund til at gøre noget unormalt. Jeg henstiller, at man gør noget unormalt, som vil kunne virke paa den Maade, at Virksomhederne holdes i Gang i rimelig Udstrækning. Idet jeg naturligvis maa erkende, at den Støtte, der skal ydes visse Virksomheder, kan være af den Beskaffenhed, at Samfundet ikke kan yde den, er det paa den anden Side mit Haab, at man, hvor det ikke er Tilfældet, vil se bort fra disse gamle Doktriner og yde Hjælp.

Henningsen: De foreliggende Lovforslag viser jo, at det er gaaet med vor Skatteudskrivning, som det er gaaet paa saa mange andre Omraader: den Nedgang, der var ventet efter Krigens Ophør, er udeblevet. De viser ogsaa, at Systemskiftets Mænd fra i Foraaret heller ikke paa dette Omraade har kunnet finde nye og billigere Veje. Der var sikkert ingen af dem, der hørte den højtærede Finansministers Tale i Fjor ved Finanslovsforslagets første Behandling, der hørte, hvordan den højtærede Finansminister den Gang dvælede ved hele det usikre og usunde Grundlag, vor Skattelovgivning hvilede paa, og den bydende Nødvendighed, der var for snarest muligt at faa en Revision af denne

Lovgivning, som anede, at det ærede Medlem Aaret efter som Finansminister vilde forelægge Dr. Brandes' Skattelove til Vedtagelse uforandret. Da jeg senere fik Ordet, gav jeg den højtærede Finansminister Ret i, at det var nødvendigt at faa en gennemgribende Revision af vore Skattelove, thi efter min Mening bør der aldrig udskrives en Skat hverken til Stat eller Kommune, uden at den hviler enten paa Skatteevne eller paa Skattepligt. Med Skattepligt forstaar jeg i denne Forbindelse, at vedkommende nyder et eller andet Gode, som Samfundet har Krav paa en Erstatning for. Det har vel ogsaa nok oprindeligt været Forudsætningen med vore to Former for direkte Skat, at de skulde supplere hinanden, saaledes at Skatten paa Formue og Indtægt blev et Udtryk for Skatteevnen, medens Skatten paa fast Ejendom blev et Udtryk for Skattepligten. Men det kan ikke nægtes, at en hel Del af de Forslag, der her er forelagte, og som vi har set gentagne Gange før her i Rigsdagen, ikke har meget at gøre med noget af disse to Begreber: Skatteevne eller Skattepligt. Dertil kommer endvidere, at jo større Skatterne bliver, desto mere nødvendigt er det, at Skatterne udskrives paa et retfærdigt Grundlag. I den Tid, da Skatterne her i Danmark kun udgjorde en ringe Procentdel af en Skatteydners samlede Udgift, var Skatteudskrivningen nærmest et teoretisk Problem. Men nu er de samlede Skatter, som den enkelte Skatteyder skal betale, vokset til et saa stort Beløb, at enhver Skatteyder har Krav paa, at Samfundet, at Rigsdagen udskriver Skatterne paa et retfærdigt Grundlag. Jeg maa derfor beklage, at den højtærede Finansminister ikke har søgt at realisere nogle af sine egne Ideer, selvfølgelig under Forudsætning af, at de var gode, eller at han ikke er gaaet den Vej, som vi har anvist gennem vort Forslag om en Grundværdiskat til Stat og Kommune. Naar jeg beklager dette, er det endda særlig af Hensyn til Kommunerne; det er jo Kommunerne, der bliver særlig vanskeligt stilledes ved hele vor nuværende Skatteordning, fordi det er dem, der skal vente til sidst. De skal vente og nøjes med de Beløb, der bliver til Rest, efter at Staten har taget sit, og efter at Skattefradraget er blevet foretaget. Jeg vil direkte spørge den højtærede Finansminister, om der ikke fra Ministeriets Side agtes gjort noget for at komme Kommunerne til Hjælp i den vanskelige Situation, de er i med Hensyn til Skatteudskrivning i det Aar, der kommer. Forholdet